

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL

Obispado de Astorga.

SUMARIO:—Colecta del día de la Epifanía.—Carta Encíclica de S. S. (conclusión.)—Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en la «Biga Eucarística»—Necrología.

Colecta del día de Epifanía.

De orden de S. S. Ilmo. el Obispo, mi Señor, se recuerda á los Rvdos. Párrocos y demás señores Sacerdotes encargados de las Iglesias de la diócesis, la colecta que á favor de los pobres esclavos de Africa debe tener lugar en la próxima fiesta de la Epifanía del Señor, según las letras Apostólicas de 20 de Noviembre de 1890; la cual colecta se anunciará oportunamente á los fieles, debiéndose remitir luego las limosnas recolectadas á esta Secretaría de Cámara para darles el destino que previene Su Santidad.

Astorga 20 de Diciembre de 1907.

DR. AGUSTÍN PARRADO,

Srio.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PII

DIVINA PROVIDENTIA PAPAE X
LITERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS

PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES
DE MODERNISTARUM DOCTRINIS

(CONCLUSIÓN)

Ex illa porro monumentorum per ætates partitione ac dispositione sequitur sua sponte non posse libros sacros iis auctoribus tribui, quibus reapse inscribuntur. Quam ob causam modernistæ passim non dubitant asserere, illos eosdem libros, Pentateuchum præsertim ac prima tria Evangelia, ex brevi quadam primigenia narratione, crevisse gradatim accessionibus, interpositionibus nempe in modum interpretationis sive theologicæ sive allegoricæ, vel etiam iniectis ad diversas solummodo inter se iungenda.—Nimirum, ut paucis clariusque dicamus, admittenda est *vitalis evolutio* librorum sacrorum, nata ex evolutione fidei eidemque respondens.—Addunt vero, hujus evolutionis vestigia adeo esse manifesta, ut illius fere historia describi possit. Quin immo et reapse describunt, tam non dubitanter, ut suis ipsos oculis vidisse crederes scriptores singulos, qui singulis ætatibus ad libros sacros amplificandos admovent manum.—Hæc autem ut confirment, critice, quam *textualem* nominant, adiutricem appellant; nitunturque persuadere hoc vel illud factum aut dictum non suo esse loco, aliasque eiusmodi rationes proferunt. Diceres profecto eos narrationum aut sermonum quosdam quasi typos præstituisse sibi, unde certissime iudicem quid suo quid ali-

eno stet loco.—Hac via qui apti esse queant ad discernendum, æstimet qui volet Verumtamen qui eos audiat de suis exercitationibus circa sacros libros afirmantes, unde tot ibi incongrue notata datum est deprehendere, credet fere nullum ante ipsos hominum eosdem libros voluisse, neque hos infinitam prope modum Doctorum multitudinem quaquaversus rimatam esse, ingenio plane et eruditione et sanctitudine vitæ longe illis præstantiorem. Qui equidem Doctores sapientissimi tantum abfuit ut Scripturas sacras ulla ex parte reprehenderent, ut immo, quo illas scrutabantur penitus, eo maiores divini Numini agerent gratias, quod ita cum hominibus loqui dignatum esset. Sed heu! non iis adiumentis Doctores nostri in sacros libros incubuerunt, quibus modernistæ! scilicet magistram et ducem non habuere philosophiam, quæ initia duceret a negatione Dei, nec se ipsi iudicandi normam sibi delegerunt.—Iam igitur patere arbitramur, cuiusmodi in re historica modernistarum sit methodus. Præit philosophus; illum historicus excipit; pone ex ordine legunt critice tum interna tum textualis. Et quia primæ causæ hoc competit ut virtutem suam cum sequentibus communicet; evidens fit, criticen eiusmodi non quampiam esse criticen, sed vocari iure *agnosticam*, *immanentistam*, *evolutionistam*: atque ideo, qui eam profitetur eaque utitur, errores eidem implicitos profiteri et catholicæ doctrinæ adversari.—Quam ob rem mirum magnopere videri possit, apud catholicos homines id genus critices adeo hodie valere. Id nempe geminam habet causam: fœdus in primis, quo] historici criticique huius generis arctissime inter se iunguntur, varietate gentium ac religionum dissensione posthabita: tum vero audacia maxima, qua, quæ quisque effu-
tiat, ceteri uno ore extollunt et scientiæ progressioni tribuunt; qua, qui novum portentum æstimare per se

volet, facto agmine adoriuntur; qui neget, ignorantiae accusent; qui amplectitur, ac tuetur laudibus exornent. Inde haud pauci decepti; qui si rem attentius considerarent, horrerent.—Ex hoc autem praepotenti errantium dominio, ex hac levium animorum incauta assensione quaedam circumstantis aeris quasi corruptio gignitur, quae per omnia permeat luemque diffundit.—Sed ad apologetam transeamus.

Hic apud modernistas dupliciter a philosopho et ipse pendet. *Non directe* primum, materiam sibi sumens historiam, philosopho, ut vidimus, praecipiente conscriptam: *directe* dein, mutuatus ab illo dogmata ac iudicia. Inde illud vulgatum in schola modernistarum praeeptum, debere novam apologesim controversias de religione dirimere historicis inquisitionibus et psychologis. Quamobrem apologetae modernistae suum opus aggrediuntur rationalistas monendo, se religionem vindicare non sacris libris neve ex historiis vulgo in Ecclesia adhibitis, quae veteri methodo descriptae sint; sed ex historia *reali*, modernis praecipionibus modernaque methodo confiata. Idque non quasi *ad hominem* argumentati asserunt, sed quia reapse hanc tantum historiam vera tradere arbitrantur. De adserenda vero sua in scribendo sinceritate securi sunt: iam apud rationalistas noti sunt, iam ut sub eodem vexillo stipendia merentes, laudati: de qua laudatione, quam verus catholicus respueret, ipsi sibi gratulantur, eamque reprehensionibus Ecclesiae opponunt.—Sed iam quo pacto apologesim unus aliquis istorum perficiat videamus. Finis, quem sibi assequendum praestituit, hic est: hominem fidei adhuc expertem eo adducere, ut eam de catholica religione *experientiam* assequatur, quae ex modernistarum scitis unicum fidei est fundamentum. Geminum ad hoc patet iter: *obiectivum* alterum, alterum *subiectivum*. Pri-

mum ex agnosticismo procedit; eoque spectat, ut eam in religione, præsertim catholica, vitalem virtutem inesse monstret, quæ psychologum quemque itemque historicum bonæ mentis suadeat, oportere in illius historia *incogniti* aliquid celari. Ad hoc, ostendere necessum est, catholicam religionem, quæ modo est, eam omnino esse quam Christus fundavit, seu non aliud præter progredientem eius germinis explicationem, quod Christus invexit. Primo igitur germen illud quale sit, determinandum. Idipsum porro hac formula exhibere volunt: Christum adventum regni Dei nunciasse, quod brevi foret constituendum, eiusque ipsum fore Messiam, actorem nempe divinitus datum atque ordinatorem. Post hæc demonstrandum, qua ratione id germen, semper *immanens* in catholica religione ac *permanens*, sensim ac secundum historiam sese evolverit aptaritque succedentibus adiunctis, ex iis ad se *vitaliter* trahens quidquid doctrinalium, cultualium, ecclesiasticarum formarum sibi esset utile; interea vero impedimenta si quæ occurrerent superans, adversarios profligans insectationibus quibusvis pugnisque superstes. Postquam autem hæc omnia, impedimenta nimirum, adversarios, insectationes, pugnas, itemque, vitam fecunditatemque Ecclesiæ id genus fuisse monstrantum fuerit, ut, quamvis evolutionis leges in eiusdem Ecclesiæ historia incolumes appareant, non tamen eidem historiæ plene explicandæ sint pares; *incognitum* coram stabit, suaque sponte se offeret.—Sic illi. In qua tota ratiocinatione unum tamen non advertunt, determinationem illam germinis primigenii deberi unice *apriorismo* philosophi agnostici et evolutionistæ, et germen ipsum sic gratis ac eis definiri ut eorum causæ congruat.

Dum tamen catholicam religionem recitatis argumentationibus asserere ac suadere elaborant apolo-

getæ novi, dant ultro et concedunt, plura in ea esse quæ animos offendant. Quin etiam, non obscura quadam voluptate, in re quoque dogmatica errores contradictionesque reperire se palam dictitant: subdunt tamen, hæc non solum admittere excusationem, sed, quod mirum esse oportet, iuste ac legitime esse prolata. Sic etiam, secundum ipsos, in sacris libris plurima in re scientifica vel historica errore afficiuntur. Sed, inquiunt, non ibi de scientiis agi aut historia, verum de religione tantum ac re morum. Scientiæ illic et historia integumenta sunt quædam, quibus experientiæ religiosæ et morales obteguntur ut facilius in vulgus propagarentur, quod quidem vulgus cum non aliter intelligeret, perfectior illi scientia aut historia non utilitati sed nocumento fuisset. Ceterum, addunt, libri sacri, quia natura sunt religiosi, vitam necessario vivunt; iam vitæ sua quoque est veritas et logica, alia profecto a veritate et logica rationali, quin immo alterius omnino ordinis, veritas scilicet comparationis ac proportionis tu mad *medium* (sic ipsi dicunt) in quo vivitur, tum ad finem ob quem vivitur. Demum eo usque progrediuntur ut, nulla adhibita temperatione, asserant, quidquid per vitam explicatur, id omne verum esse ac legitimum.—Nos equidem, Venerabiles Frates, quibus una atque unica est veritas, quique sacros libros sic æstimamus *quod Spiritu Sancto inspirante conscripti Deum habent auctorem* (1), hoc idem esse affirmamus ac mendacium utilitatis seu officiosum ipsi Deo tribuere; verbisque Augustini asserimus: *Admisso semel in tantum auctoritatis fastigium officioso aliquo mendacio, nulla illorum librorum particula remanebit, quæ non, ut cuique videbitur vel ad mores difficilis vel ad fidem incredibilis, eadem perniciosissima regula ad mentientis auctoris consilium officiumque re-*

(1) Conc. Vat. De Rev., c. 2.

feratur (1). Unde fiet quod idem sanctus Doctor adiungit: *In eis, scilicet Scripturis, quod vult quisque credet, quod non vult non credet.*—Sed modernistæ apologetæ progrediuntur alacres. Concedunt præterea, in sacris libris eas subinde ratiocinationes occurrere ad doctrinam quamquam probandam, quæ nullo rationali fundamento regantur; cuiusmodi sunt quæ in prophetiis nituntur. Verum has quoque defendunt quasi artificia quædam prædicationis, quæ a vita legitima fiunt. Quid amplius? Permittunt, immo vero asserunt, Christum ipsum in indicando tempore adventus regni Dei manifeste errasse: neque id mirum, inquiunt, videri debet; nam et ipse vitæ legibus tenebatur!—Quid post hæc de Ecclesiæ dogmatibus? Scitent hæc etiam apertis oppositionibus: sed, præterquamquod a logica vitali admittuntur, veritati symbolicæ non adversantur; in iis quippe de infinito agitur, cuius infiniti sunt respectus. Demum, adeo hæc omnia probant tumenturque, ut profiteri non dubitent, nullum. Infinito honorem haberi excellentiorem quam contradicentia de ipso affirmando!—Probata vero contradictione, quid non probabitur?

Attamen qui nondum credat non *obiectivis* solum argumentis ad fidem disponi potest, verum etiam *subjectivis*. Ad quem finem modernistæ apologetæ ad *immanentiae* doctrinam revertuntur. Elaborant nempe ut homini persuadeant, in ipso atque in intimis eius naturæ ac vitæ recessibus celari cuiuspiam religionis desiderium et exigentiam, nec religionis cuiuscumque sed talis omnino qualis catholica est; hanc enim *postulari* prorsus inquiunt ab explicatione vitæ perfecta.—Hic autem queri vehementer Nos iterum oportet, non desiderari e catholicis hominibus, qui quamvis *immanentiae* doctrinam ut doctrinam reiiciunt, ea tamen

(1) Epist. 28.

pro apologesi utuntur; idque adeo incauti faciunt, ut in natura humana non capacitatem solum et convenientiam videantur admittere ad ordinem supernaturalem, quod quidem apologetæ catholici opportunis adhibitis temperationibus demonstrarunt semper, sed germanam verique nominis exigentiam.—Ut tamen verius dicamus, hæc catholicæ religionis exigentia a modernistis invehitur, qui volunt moderatiores audiri. Nam qui *integralistæ* appellari queunt, ii homini nondum credenti ipsum germen, in ipso latens demonstrari volunt, quod in Christi conscientia fuit atque ab eo hominibus transmissum est.—Sic igitur, Venerabiles Fratres, apologeticam modernistarum methodum, summam describam, doctrinis eorum plane congruentem agnoscimus: methodum profecto, uti etiam doctrinas, errorum plenas, non ad ædificandum aptas sed ad destruendum, non ad catholicos efficiendos sed ad catholicos ipsos ad hæresim trahendos, immo etiam ad religionis cuiuscumque omnimodam eversionem!

Pauca demum superant addenda de modernista ut reformator est. Iam ea, quæ huc usque loquuti sumus, abunde manifestant quanto et quam acri innovandi studio hi hominis ferantur. Pertinet autem hoc studium ad res omnino omnes, quæ apud catholicos sunt.—Innovari volunt philosophiam in sacris præsertim Seminariis: ita ut, amandata philosophia scholasticorum ad historiam philosophiæ inter cetera quæ iam obsoleverunt systemata, adolescentibus moderna tradatur philosophia, quæ una vera nostræque ætati respondens.—Ad theologiam innovandam, volunt, quam nos rationalem dicimus, habere fundamentum modernam philosophiam. Positivam vero theologiam, niti maxime postulant in historia dogmatum.—Historiam quoque scribi et tradi expetunt ad suam methodum

præscriptaque moderna.—Dogmata eorundemque evolutionem cum scientia et historia componenda edicunt.—Ad catechesim quod spectat, ea tantum in catecheticis libris notari postulant dogmata, quæ innovata fuerint sitque ad vulgi captum. Circa sacrorum cultum, minuendas inquit externas religiones prohibendumve ne crescant. Quamvis equidem alii, qui symbolismo magis favent, in hac re indulgentiores se præbeant.—Regimen ecclesiæ omni, sub respectu reformandum clamitant, præcipue tamen sub disciplinari ac dogmatico. Ideo intus forisque cum moderna, ut aiunt, conscientia componendum, quæ tota ad democratiam vergit: ideo inferiori clero ipsisque laicis suæ in regimine partes tribuendæ, et collecta nimium contractaque in centrum auctoritas dispertienda.—Romana consilia sacris negotiis gerendis immutari pariter volunt; in primis autem tum quod a *sancto officio* tum quod ab *indice* appellatur.—Item ecclesiastici regiminis actionem in re politica et sociali variandam contendunt, ut simul a civilibus ordinationibus exulet, eisdem tamen se aptet ut suo illas spiritu imbuat.—In re morum, illud asciscunt americanistarum scitum, activas virtutes passivis anteponi oportere, atque illas præ istis exercitatione promoveri.—Clerum sic comparatum petunt ut veterem referat demissionem animi et paupertatem; cogitatione insuper et facto cum modernismi præceptis consentiat.—Sunt demum qui, magistris protestantibus dicto lubentissime audientes, sacrum ipsum in sacerdotio cœlibatum sublatum desiderant.—Quid igitur in Ecclesia intactum relinquunt, quod non ab ipsis nec secundum ipsorum pronunciata sit reformandum?

In tota hac modernistarum doctrina exponenda, Venerabiles Frates, videbimur forte alicui diutius immorati. Id tamen omnino oportuit, tum ne, ut assolet,

de ignoratione rerum suarum ab illis reprehendamus; tum ut pateat, quum de modernismo est quaestio, non de vagis doctrinis agi nulloque inter se nexu coniunctis, verum de uno compactoque veluti corpore, in quo si unum admittas, cetera necessario sequantur. Ideo didactica fere ratione usi sumus, nec barbara aliquando respuimus verba, quæ modernistæ usurpant.—Iam systema universum uno quasi obtutu respicientes, nemo mirabitur si sic illud definimus, ut omnium hæresion conlectum esse affirmemus. Certe si quis hoc sibi proposuisset, omnium quotquot fuerunt circa fidem errores succum veluti ac sanguinem in unum conferre; rem nunquam plenius perfecisset, quam modernistæ perfecerunt. Immo vero tanto hi ulterius progressi sunt, ut, non modo catholicam religionem, sed omnem penitus, quod iam innuimus, religionem deleverint. Hinc enim rationalistarum plausus: hinc qui liberius apertiusque inter rationalistas loquuntur, nullos se efficaciores quam modernistas auxiliares invenisse gratulantur.—Redeamus enimvero tantisper Venerabiles Fratres, ad exitiosissimam illam *agnosticismi* doctrinam. Ea scilicet, [ex parte intellectus, omnis ad Deum via præcluditur homini, dum aptior sterni putatur ex parte cuiusdam animi sensus et actionis. Sed hoc quam perperam, quis non videat? Sensus enim animi actioni rei respondet, quam intellectus vel externi sensus proposuerint. Demito intellectum; homo externos sensus, ad quos iam fertur, proclivius sequetur. Perperam interum; nam phantasiæ quævis de sensu religioso communem sensum non expugnabunt: communi autem sensu docemur, perturbationem aut occupationem animi quampiam, non adiumento sed impedimento esse potius ad investigationem veri, veri inquit ut in se est; nam verum illud alterum *subiectivum*, fructus interni sensus et actionis, si

quidem ludendo est aptum, nihil admodum homini confert, cuius scire maxime interest sit necne extra ipsum Deus, cuius in manus aliquando incidet.—*Experientiam* enim vero tanto operi adiutricem inferunt. Sed quid hæc ad sensum illum animi adiiciat? Nil plane, præterquam quod vehementiorem faciat; ex qua vehementia fiat proportione firmior persuasio de veritate obiecti. Iam hæc duo profecto non efficiunt ut sensus ille animi desinat esse sensus, neque eius immutant naturam, semper deceptioni obnoxiam, nisi regatur intellectu; immo vero illam confirmant et iuvant, nam sensus quo intensior, eo potiore iure est sensus.—Cum vero de religioso sensu hic agamus deque experientia in eo contenta, nostis probe, Venerabiles Fratres, quanta in hac re prudentia sit opus, quanta item doctrina quæ ipsam regat prudentiam. Nostis ex animorum usu, quorumdam præcipue in quibus eminent sensus: nostis ex librorum consuetudine, qui de asceti tractant; qui quamvis modernistis in nullo sunt pretio, doctrinam tamen longe solidiorem, subtilioremque ad observandum sagacitatem præseferunt, quam ipsi sibi arrogent. Equidem Nobis amentis esse videtur aut saltem imprudentis summopere pro veris, nulla facta investigatione, experientias intimas habere, cujusmodi modernistæ venditant. Cur vero, ut per transcursum dicamus, si harum experientiarum tanta vis est ac firmitas; non eadem tribuatur illi, quam plura catholicorum millia se habere asserunt de devio itinere, quo modernistæ incedunt? Hæc ne tantum falsa atque fallax? Hominum autem pars maxima hoc firmiter tenet tenebitque semper, sensu solum et experientia, nullo mentis ducto atque lumine, ad Dei notitiam pertingi nunquam posse. Restat ergo iterum atheismus ac religio nulla.—Nec modernistæ meliora sibi promittant ex asserta *symbolismi* doctrina. Nam si quævis

intellectualia, ut inquit, elementa nihil nisi Dei symbola sunt; ecquid symbolum non sit ipsum Dei nomen aut personalitatis divinæ? quod si ita, iam de divina personalitate ambigi poterit, patetque ad pantheismum via.—Eodem autem, videlicet ad purum putumque pantheismum, ducit doctrina alia de *immanentia divina*. Etenim hoc quærimus: an eiusmodi *immanentia* Deum ab homine distinguat necne. Si distinguit, quid tum a catholica doctrina differt, aut doctrinam de externa revelatione cur reiicit? Si non distinguit, pantheismum habemus. Atqui *immanentia* hæc modernistarum vult atque admittit omne conscientiæ phænomenon ab homine ut homo est proficisci. Legitima ergo ratiocinatio inde infert unum idemque esse Deum cum homine: ex quo pantheismus.—Distinctio demum, quam prædicant, inter scientiam et fidem, non aliam, admittit consecutionem. Obiectum enim scientiæ in cognoscibilis realitate ponunt; fidei e contra in incognoscibilis. Iamvero incognoscibile inde omnino constituitur, quod inter obiectam materiam et intellectum nulla adsit proportio. Atqui hic proportionis defectus nunquam, nec in modernistarum doctrina auferri potest. Ergo incognoscibile credenti æque ac philosopho incognoscibile semper manebit. Ergo si qua habebitur religio, hæc erit realitatis incognoscibilis; quæ cur etiam mundi animus esse nequeat, quem rationalistæ quidam admittunt, non videmus profecto.—Sed hæc modo sufficiant et abunde pateat quam multiplici itinere doctrina modernistarum ad atheismum trahat et ad religionem omnem abolendam. Equidem protestantium error primus ac via gradum iecit; sequitur modernistarum error; proxime atheismus ingrediatur.

Ad penitiorem modernismi notitiam, et ad tanti vulneris remedia aptius quærenda, iuvat nunc, Venerabiles Fratres, causas aliquantum scrutari unde sit

ortum aut nutritum malum.—Proximam continentem, que causam in errore mentis esse ponendam, dubitationem non habet. Remotas vero binas agnoscimus, curiositatem et superbiam.—Curiositas, ni sapienter cohibeatur, sufficit per se una ad quoscumque explicandos errores. Unde Gregorius XVI decessor Noster iure scribebat (1): *Lugendum valde est quonam prolabantur humanae rationis deliramenta, ubi quis novis rebus studeat atque contra Apostoli monitum nitatur, plus sapere quam oporteat sapere, sibi que nimium praesidens veritatem quaerendam autumet extra catholicam Ecclesiam, in qua absque vel levissimo erroris coeno ipsa invenitur.*—Sed longe maiorem ab obcæcandum animum et in errorem inducendum cohibet efficientiam superbia: quæ in modernismi doctrina quasi in domicilio collocata, ex ea undequaque alimenta concipit, omnesque induit aspectus. Superbiâ enim sibi audacius præfidunt ut tamquam universorum normam se ipsi habeant ac proponant. Superbiâ vanissime gloriatur quasi uni sapientiam possideant, dicuntque elati atque inflati: *Non sumus sicut ceteri homines;* et ne cum ceteris comparentur, nova quæque etsi absurdissima amplectuntur et somniant. Superbiâ subiectionem omnem abiiciunt contenduntque auctoritatem cum libertate componendam. Superbiâ sui ipsorum obliti, de aliorum reformatione unice cogitant, nullaque est apud ipsos gradus, nulla vel supremæ potestatis reverentia. Nulla profecto brevior et expeditior ad modernismum est via, quam superbia. Si qui catholicus e laicorum coetu, si quis etiam sacerdos christianæ vitæ præcepti sit immemor, quo iubemur abnegare nos ipsi si Christum sequi velimus, nec auferat superbiam de corde suo; næ is ad modernistarum errores amplectendos

(1) Ep. Encycl., «*Singulari Nos*» 7 kal. iul. 1834.

aptissimus est quam qui maxime!—Quare, Venerabiles Fratres, hoc primum vobis officium esse oportet superbis eiusmodi hominibus obsistere eos tenuioribus atque obscurioribus muneribus occupare, ut eo amplius deprimantur quo se tollunt altius et ut, humiliore loco positi, minus habeant ad nocendum potestatis. Præterea tum ipsi per vos tum per seminariorum moderatores, alumnos sacri cleri scrutemini diligentissime; et si quos superbo ingenio repereritis, eos fortissime a sacerdotio repellatis. Quod utinam peractum semper fuisset ea qua opus erat vigilantia et constantia!

Quod si a moralibus causis ad eas quæ ab intellectu sunt veniamus, prima ac potissima occurret ignorantia.—Enimvero modernistæ quotquot sunt, qui doctores in Ecclesia esse ac videri volunt, modernam philosophiam plenis buccis extollentes aspernatique scholasticam non aliter illam, eius fucis et fallaciis decepti, sunt amplexi, quam quod alteram ignorantes prorsus, omni argumento caruerunt ad notionum confusionem tollendam et ad sophismata refellenda. Ex connubio autem falsæ philosophiæ cum fide illorum systema, tot tantisque erroribus abundans, ortum habuit.

Cui propagando utinam minus studii et curarum impenderent! Sed eorum tanta est alacritas, adeo indefessus labor, ut plane pigeat tantas insumi vires ad Ecclesiæ perniciem, quæ, si recte adhibitæ, summo forent adiumento.—Gemina vero ad fallendos animos utuntur arte; primum enim complanare quæ obstant nituntur tum autem quæ prosint studiosissime perquirunt atque impigre patientissimeque adhibent.—Tria sunt potissimum quæ suis illi conatibus adversari sentiunt: scholastica philosophandi methodus, Patrum auctoritas et traditio, magisterium ecclesiasticum. Contra hæc acerrima illorum pugna. Idcirco philosophiam ac theologiam scholasticam derident passim

atque contemnunt. Sive id ex ignoratione faciant sive ex metu, sive potius ex utraque causa certum est studium novarum rerum cum odio scholasticæ methodi coniungi semper; nullumque est indicium manifestius quod quis modernismi doctrinis favere incipiat, quam quum incipit scholasticam horrere methodum. Meminerint modernistæ ac modernistarum studiosi damnationem, qua Pius IX censuit reprobendam propositionem quæ diceret (1): *Methodus et principia, quibus antiqui*

(1) Syll. prop. 13.

doctores scholastici theologiam excoluerunt, temporum nostrorum necessitatibus scientiarumque progressu minime congruunt.—Traditionis vero vim et naturam callidissime pervertere elaborant, ut illius momentum ac pondus elidant. Stabit tamen semper catholicis auctoritas Nicænæ Synodi II; quæ damnavit eos, *qui audent... secundum scelestos haereticos ecclesiasticas traditiones spernere et novitatem quamlibet excogitare... aut excogitare prave aut astute ad subvertendum quidquam ex legitimis traditionibus Ecclesiae catholicae.* Stabit Synodi Constantinopolitanæ IV professio: *Igitur regulas, quae sanctae catholicae et apostolicae Ecclesiae tam a sanctis famosissimis Apostolis, quam ab orthodoxorum universalibus necnon et localibus Conciliis vel etiam a quolibet de illoquo Patre ac magistro Ecclesiae traditae sunt, servare ac custodire profitemur:* Unde Romani Pontifices Pius IV itemque huius nominis IX in professione fidei hæc quoque addi voluerunt: *Apostolicas et ecclesiasticas traditiones reliquasque eiusdem Ecclesiae observationes et constitutiones firmissime admitto et amplector.*—Nec secus quam de Traditione, iudicant modernistæ de sanctissimis Ecclesiae Patribus. Eos temeritate summa traducunt vulgo ut omni quidem cultu dignissimos, ast in re critica et historica ignorantiae summæ, quæ,

nisi ab aetate qua vixerunt, excusationem non habeat. —Denique ipsius ecclesiastici magisterii auctoritatem toto studio minuere atque infirmare conantur, tum eius originem, naturam, iura sacrilege pervertendo, cum contra illam adversariorum calumnias libere ingeminando. Valent enim de modernistarum grege, quæ mœrore summo Decessor Noster scribebat: *Ut mysticam Sponsam Christi, qui lux vera est, in contemptum et invidiam vocarent tenebrarum filii consuevere in vulgus eam vecordi calumnia impetere, et, conversa rerum nominumque ratione et vi, compellare obscuritatis amicam, altricem ignorantiae, scientiarum lumini et progressui insensam* (1).—Quæ cum sint ita, Venerabiles Frates, mirum non est si catholicos homines qui strenue pro Ecclesia decertant, summa malevolentia et livore modernistæ impetunt. Nullum est iniuriarium genus, quo illos non lacerent: sed ignorantiae passim pervicaciæque accusant. Quod si refellentium eruditionem et vim pertimescant: efficaciam derogant coniurato silentio. Quæ quidem agendi ratio cum catholicis eo plus habet invidiæ, quod, eodem tempore nulloque modo adhibito, perpetuis laudibus evehunt quotquot cum ipsis consentiunt; horum libros nova undique spirantes grandi plausu excipiunt ac suscipiunt; quo quis audentius vetera evertit, traditionem et magisterium ecclesiasticum respuit eo sapientiores prædicant; denique, quod quisque bonus horreat, si quem Ecclesia damnatione perculerit, hunc, facto agmine, non solum palam et copiosissime laudant, sed ut veritatis martyrem pene venerantur. —Toto hoc, tum laudationum tum improperiorum strepitu, percussæ ac turbatæ iuniorum mentes, hinc ne ignorantes audiant inde ut sapientes videantur, cogente intus curiositate ac superbia, dant victas sæpe manus ac modernismo se dedunt.

(1) Motu pr. »*Ut mysticam*» 14 martii 1891.

Sed iam ad artificia hæc pertinent, quibus modernistæ merces suas vendunt. Quid enim non moluntur ut asseclarum numerum augeant? In sacris Seminariis, in Universitatibus studiorum magisteria aucupantur, quæ sensim in pestilentiae cathedras vertunt. Doctrinas suas, etsi forte implicite, in templis ad concionem dicentes inculcant; apertius in congressibus enunciant; in socialibus institutis intrudunt atque extollunt. Libros, ephemeridas, commentaria suo vel alieno nomine edunt. Unus aliquando idemque scriptor multiplici nomine utitur, ut simulata auctorum multitudine incauti decipiantur. Brevi, actione, verbis, prælo nihil non tentant, ut eos febris quadam phreneticos diceres.—Hæc autem omnia quo fructu? Iuvenes magno numero deflemus, egregiæ quidem illos spei, qui quæ Ecclesiae utilitatibus optimam navarent operam, a recto otramite de flexisse. Plurimos etiam dolemus, qui, quamvis non eo processerint, tamen, corrupto quasi aere hausto, laxius admodum cogitare, eloqui, scribere consuescunt quam catholicos decet. Sunt hi de laicorum cœtu, sunt etiam de sacerdotum numero; nec, quod, quod minus fuisset expectandum, in ipsis religiosorum familiis desiderantur. Rem biblicam ad modernistarum leges tractant. In conscribendis historiis, specie ad serendæ veritatis, quidquid Ecclesiae maculam videtur aspergere, id, manifesta quadam voluptate, in lucem diligentissime ponunt. Sacras populares traditiones, apriorismo quodam ducti, delere omni ope conantur. Sacras Reliquias vetustate commendatas despectui habent. Vano scilicet desiderio feruntur ut mundus de ipsis loquatur; quod futurum non autumant si ea tantum dicant, quæ semper quæve ab omnibus sunt dicta. Interea suadent forte sibi obsequium se præstare Deo et Ecclesiae: reapse tamen offendunt gravissime, non suo tantum ipsi ope-

re, quantum ex mente qua ducuntur, et quia perutilem operam modernistarum ausibus conferunt. Huic tantorum errorum agmini clam aperteque invadenti Leo XIII decessor Noster fel. rec., præsertim in re biblica, occurrere fortiter dicto actuque conatus est. Sed modernistæ, ut iam vidimus, non his facile terrentur armis: observantiam demissionemque animi affectantes summam, verba Pontificis Maximi in suas partes detorserunt, actus in alios quoslibet transtulere. Sic malum robustius in dies factum. Quamobrem, Venerabiles Fratres, moras diutius non interponere decretum est, atque efficaciora moliri.—Vos tamen oramus et obsecramus, ne in re tam gravi vigilantiam, diligentiam, fortitudinem vestram desiderari vel minimum patiamini. Quod vero a vobis petimus et expectamus, id ipsum et petimus æque et expectamus, a ceteris animarum pastoribus, ab educatoribus et magistris sacræ iuventutis, imprimis autem a summis religiosarum familiarum magistris.

I. Primo igitur ad studia quod attinet, volumus probeque mandamus ut philosophia scholastica studiorum sacrorum fundamentum ponatur.—Utique, *si quid a doctoribus scholasticis vel nimia subtilitate quaesitum, vel parum considerate traditum; si quid cum exploratis posterioris ævi doctrinis minus cohærens, vel denique quoquo modo non probabile; id nullo pacto in animo est ætati nostræ ad imitandum proponi* (1). Quod rei capud est, philosophiam scholasticam quam sequendam præscribimus, eam præcipue intelligimus, quæ a sancto Thoma Aquinate est tradita: de qua quidquid a Decessore Nostro sancitum est, id omne vigere volumus, et qua sit opus instauramus et confirmamus, stricteque ab universis servari iubemus. Episcoporum

(1) Leo XIII, Enc. «Aclerni Patris».

erit, sicubi in Seminariis neglecta hæc fuerint, ea ut in posterum custodiantur urgere atque exigere. Eadem religiosorum Ordinum moderatoribus præcipimus. Magistros autem monemus ut rite hoc teneant, Aquinatem deserere, presertim in re metaphisica, non sine magno detrimento esse.

Hoc ita posito philosophiæ fundamento, theologicum ædificium extruatur diligentissime.—Theologiæ studium, Venerabiles Fratres, quanta potestis ope provehite, ut clerici e seminariis egredientes præclara illius existimatione magnoque amore imbuantur, illudque semper pro deliciis habeant. Nam *in magna et multiplici disciplinarum copia quæ menti veritatis cupidæ obiicitur, neminem latet sacram Theologiam ita principem sibi locum vindicare, ut vetus sapientium effatum sit, ceteris scientiis et artibus officium incumbere, ut ei inseruiant ac velut ancillarum more famulentur* (1).—

Addimus heic, eos etiam Nobis laude dignos videri, qui, incolumi reverentia erga Traditionem et Patres et ecclesiasticum magisterium, sapienti iudicio catholicisque usi normis (quod non aequè omnibus accidit) theologiam positivam, mutuato a veri nominis historia lumine, collustrare studeant. Maior profecto quam antehac positivæ theologiæ ratio est habenda: id tamen sic fiat, ut nihil scholastica detrimenti capiat, iique reprehendantur, utpote qui modernistarum rem gerunt, quicumque positivam sic extollunt ut scholasticam theologiam despiciere videantur.

De profanis vero disciplinis satis sit revocare quæ Decessor Noster sapientissime dixit (2): *In rerum naturalium consideratione strenue adlaboretis: quo in genere nostrorum temporum ingeniosa inventa et utiliter ausa, sicut iure admirantur æquales, sic posteri perpe-*

(1) Leo XIII, Litt. ap. «*In magna*» 10 dec. 1889.

(2) Alloc. 7 martii 1880.

tua commendatione et laude celebrabunt. Id tamen nullo sacrorum studiorum dammo; quod idem Decessor Noster gravissimis hscce verbis prosequutus monuit (1): *Quorum causam errorum, si quis diligentius investigaverit, in eo potissimum sitam esse intelliget, quod nostris hisce temporibus, quanto rerum naturalium studia vehementius fervent, tanto magis severiores altioresque disciplinae defloruerint: quaedam enim jere in oblivione hominum conticescunt; quaedam remisse leviterque tractantur, et quod indignum est, splendore pristinae dignitatis deleta, pravitate sententiarum et immanibus opinionum portentis inficiuntur.* Ad hanc igitur legem naturalium disciplinarum studia in sacris seminariis temperari praecidimus.

II. His omnibus praëceptionibus tum Nostris tum Decessoris Nostri oculos adiici oportet, quum de Seminariorum vel Universitatum catholicarum moderatoribus et magistris eligendis agendum erit.—Quicumque modo quopiam modernismo imbuti fuerint, ii, nullo habito rei cuiusvis respectu, tum a regunditum a docendi munere arceantur; eo si iam funguntur, removeantur: item qui modernismo clam aperteve favent, aut modernistas laudando eorumque culpam excusando, aut Scholasticam et Patres et Magisterium ecclesiasticum carpando, aut ecclesiasticæ potestati, in quocumque ea demum sit, obedientiam detrectando: item qui in historica re, vel archeologica, vel biblica nova student: item qui sacras negligunt disciplinas, aut profanas anteponeere videntur.—Hoc in negotio, Venerabiles Frates, praesertim in magistrorum delectu, nimia numquam erit animadversio et constantia; ad doctorum enim exemplum plerumque componuntur discipuli. Quare, officii conscientia freti, prudenter hac in re at fortiter agitote.

(1) Loc. cit.

Pari vigilantia et severitate ii sunt cognoscendi ac deligendi, qui sacris initiari postulent. Procul, procul esto a sacro ordine novitatum amor: superbos et contumaces animos odit Deus!—Theologiæ ac Iuris canonici laurea nullus in posterum donetur, qui statum curriculum in scholastica philosophia antea non elaboraverit. Quod si donetur, inaniter donatus esto.—Quæ de celebrandis Universitatibus Sacrum Consilium Episcoporum et Religiosorum negotiis præpositum clericis Italiae tum saecularibus tum regularibus præcepit anno MDCCCXCVI; ea ad nationes omnes posthac pertinere dicernimus.—Clerici et sacerdotes, qui catholice cuiuspiam Universitati vel Instituto item catholico nomen dederint, disciplinas, de quibus magisteria in his fuerint, in civili Universitati ne ediscant. Sicubi id permissum, in posterum ut ne fiat edicimus.—Episcopi, qui huiusmodi Universitatibus vel Institutis moderandis præsunt, curent diligentissime ut quae hactenus imperavimus, ea constanter serventur.

III. Episcoporum pariter officium est modernistarum scripta quaeve modernismum olent provehantque si in lucem edita ne legantur cavere, si nondum edita prohibere ne edantur.—Item libri omnes, ephemerides, commentaria quaevis huius generis neve adolescentibus in Seminariis neve auditoribus in Universitatibus permittantur: non enim minus haec nocitura, quam quae contra mores conscripta; immo etiam magis, quod christianae vitae initia vitiant.—Nec secus iudicandum de quorundam catholicorum scriptionibus, hominum ceteroqui non malae mentis, sed qui theologicae disciplinae expertes ac recentiori philosophia imbuti, hanc cum fide componere nituntur et ad fidei, ut inquiunt, utilitates transferre. Hae, quia nullo metu versantur ob auctorum nomen bonamque exis-

timationem, plus periculi afferunt ut sensim ad modernismum quis vergat.

Generatim vero, Venerabiles Fratres, ut in re tam gravi praecipiamus, quicumque in vestra uniuscuiusque dioecesi prostant libri ad legendum perniciosi, ii ut exulent fortiter contendite. solemni etiam interdictione usi. Etsi enim Apostolica Sedes ad huiusmodi scripta e medio tollenda omnem operam impendat; adeo tamen iam numero crevere ut vix notandis, omnibus pares sint vires. Ex quo fit, ut serior quandoque paretur medicina, quum per longiores moras malum invaluit. Volumus igitur ut sacrorum Antistites, omni metu abiecto, prudentia carnis deposita, malorum clamoribus posthabitis, suaviter quidem sed constanter suas quisque partes suscipiant; memores quae Leo XIII in Constitutione apostolica *Officiorum* praescribebat: *Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedes Apostolicae, libros aliaque scripta noxia in sua dioecesi edita vel diffusa proscribere et e manibus fidelium auferre studeant.* Ius quidem his verbis tribuitur sed etiam officium mandatur. Nec quispiam hoc munus officii implevisse autumet, si unum alterumve librum ad Nos detulerit, dum alii bene multi dividi passim ac pervulgari sinuntur.—Nihil autem vos teneat, Venerabiles Fratres, quod forte libri alicuius autor ea sit alibi facultate donatus, quam vulgo *Imprimatur* apellant: tum quia simulata esse possit, tum quia vel negligentius data vel benignitate nimia nimiae fiducia de auctore concepta, quod postremum in Religiosorum forte ordinibus aliquando evenit. Accedit quod, sicut non idem omnibus convenit cibus, ita libri qui altero in loco sint adiaphori, nocentes in altero ob rerum complexus esse queunt. Si igitur Episcopus, audita prudentum sententia, horum etiam librorum aliquem in sua dioecesi notandum censuerit, potestatem ultro

facimus immo et officium mandamus. Res utique decenter fiat, prohibitionem, si sufficiat, ad clerum unum coercendo; integro tamen bibliopolarum catholicorum officio libros ab Episcopo notatos minime venales habendi.—Et quoniam de his sermo incidit, vigilent Episcopi ne, lucri cupiditate, malam librarii mercetur mercem: certe in aliquorum indicibus modernistarum libri abunde nec parva cum laude proponuntur. Hos, si obedientiam detrectent, Episcopi, monitione præmissa, bibliopolarum catholicorum titulo privare ne dubitent; item potioreque iure si episcopales audiant; qui vero pontificio titulo ornantur, eos ad Sedem Apostolicam deferant.—Universis demum in memoriam revocamus, quæ memorata apostolica Constitutio *Officiorum* habet, articulo xxvi: *Omnes, qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere libros quoslibet aut ephemerides ab Ordinariis locorum proscriptas, nisi eis in apostolico-indulto expressa facta fuerit potestas legendi at retinendi libros a quibuscumque damnatos.*

IV. Nec tamen pravorum librorum satis est lectionem impedire ac venditionem; editionem etiam prohiberi oportet. Ideo edendi facultatem Episcopi severitate summa impertiant.—Quoniam vero magno numero ea sunt ex Constitutione *Officiorum* quæ Ordinarii permissionem ut edantur postulent, nec ipse per se Episcopus præcognoscere universa potest; in quibusdam diocesi- bus ad cognitionem faciendam censores ex officio sufficienti numero destinantur. Huiusmodi censorum institutum laudamus quam maxime illudque ut ad omnes dioceses propagetur non hortamur modo sed omnino præscribimus. In universis igitur curiis episcopalibus censores ex officio adsint, qui edenda cognoscant: hi autem e gemino clero eligantur, aetate, eruditione,

prudencia commendati, quique in doctrinis probandis improbandisque medio tutoque itinere eant. Ad illos scriptorum cognitio deferatur, quæ ex articulis xli et xlii memoratæ Constitutionis venia ut edantur indigent. Censor sententiam scripto dabit. Ea si faverit, Episcopus potestatem edendi faciet per verbum *Impri-matur*; cui tamen præponetur formula *Nihil obstat*, adscripto censoris nomine.—In Curia romana, non secus ac in ceteris omnibus, censores ex officio instituantur. Eos, audito prius Cardenali in Urbe Pontificis Vicario, tum vero annuente ac probante ipso Pontifice Maximo, Magister sacri Palatii apostolici designabit. Huius erit ad scripta singula cognoscenda censorem destinare. Editionis facultas ab eodem Magistro dabitur nec non a Cardinali Vicario Pontificis vel Ansistite eius vices gerente, præmissa a censore, prout supra diximus, approbationis formula, adiectoque ipsius censoris nomine.—Extraordinariis tantum in adiunctis ac per quam raro, prudenti Episcopi arbitrio, censoris mentio intermitti poterit.—Auctoribus censoris nomen patebit nunquam, antequam hic faventem sententiam ediderit; ne quid molestiæ censori exhibeatur vel dum scripta cognoscit, vel si editionem non probarit.—Censores e religiosorum familiis nunquam eligantur, nisi prius moderatoris provinciæ vel, si de de Urbe agatur, moderatoris generalis secreto sententia audiatur: is autem de eligendi moribus, scientia et doctrinæ integritate pro officii conscientia testabitur.—Religiosorum moderatores de gravissimo officio monemus numquam sinendi aliquid a suis subditis typis edi, nisi prius ipsorum et Ordinarii facultas intercesserit.—Postremum edicimus et declaramus, censoris titulum, quo quis ornatur, nihil valere prorsus nec unquam posse afferri ad privatas eiusdem opiniones firmandas,

His universe dictis, nominatim servare diligentius præcipimus, quæ articulo XLII, Constitutionis *Officiorum* in hæc verba edicuntur: *Viri e clero seculari prohibentur quominus, absque prævia Ordinariorum venia, diario vel folia periodica moderanda suscipiant.* Qua si qui venia perniciose utantur, ea moniti primum, priventur.—Ad sacerdotes quod attinet qui *correspondentium* vel *collaboratorum* nomine vulgo veniunt, quoniam frequentius evenit eos in ephemeridibus vel commentariis iscripta edere modernismi labe infecta; videant Episcopi ne quid hi peccent, si peccarint moneant atque a scribendo prohibeant. Idipsum religiosorum moderatores ut præstent gravissime admoneamus: qui si negligentius agant, Ordinarii auctoritate Pontificis Maximi provideant.—Ephemerides et commentaria, quæ a catholicis scribuntur, quoad fieri possit, censorem designatum habeant. Huius officium erit folia singula vel libellos, postquam sint edita, opportune perlegere: si quid dictum periculose fuerit, id quamprimum corrigendum iniungat. Eadem porro Episcopis facultas esto, etsi censor forte faverit.

V. Congressus publicosque coetus iam supra memoravimus, utpote in quibus suas modernistæ opiniones fieri palam ac propagare student.—Sacerdotum conventus Episcopi in posterum haberi ne siverint, nisi rarissime. Quod si siverint ea tantum lege sinent, ut nulla fiat rerum tractatio, quæ ad Episcopos Sedemve Apostolica pertinent; ut nihil proponatur vel postuletur, quod sacræ potestatis occupationem inferat; ut quidquid modernismum sapit, quidquid presbyterianismum vel laicismum, de eo penitus sermo conticescat.—Cœtibus eiusmodi, quos singulatim, scripto, aptaque tempestate permitii oportet, nullus ex alia diœcesi sacerdos intersit, nisi litteris su Episcopi comendatus.—Omnibus autem sacerdotibus animo ne

excident, quæ Leo XIII gravissime comendavit (1): *Sancta sit apud sacerdotes Antistitum suorum auctoritas; pro certo habeant sacerdotale munus, nisi sub magisterio Episcoporum exerceatur, neque santum, nec satis utile, neque honestum futurum.*

VI. Sed enim, Venerabiles Fratres, quid iuverit iussa a Nobis præceptionesque dari, si non hæc rite firmiterque servantur? Id ut feliciter pro votis cedat, visum est ad universas diœcesis proferre, quod Umbro- rum Episcopi (2), ante annos plures pro suis prudentissime decreverunt. *Ad errores, sic illi, iam diffusos expellendos atque ad impediendum quominus ulterius divulgentur, aut adhuc extent impietatis magistri per quos perniciosi perpetuentur effectus, qui ex illa divulgatione manarunt; sacer Conventus, sancti Caroli Borromaei vestigiis inhaerens, institui in unaquaque diœcesi decernit probatorum utriusque cleri consilium, cuius sit pervigilare an et quibus artibus novi errores serpent aut disseminentur atque Episcopum de hisce docere, ut collatis consiliis remedia capiat, quibus id mali ipso suo initio extingui possit, ne ad animarum perniciem magisque diffundatur, vel quod peius est in dies confirmetur et crescat.*—Tale igitur Consilium, quod a *vigilantia* dici placet, in singulis diœcesibus institui quamprimum decernimus. Viri, qui in illud adsciscantur, eo fere modo cooptabuntur, quo supra de censoribus statuimus. Altero quoque mense statoque die cum Episcopo convenient: quæ tractarint decreverint, ea arcani lege custodiunto.—Officii munere hæc sibi demandata habant. Modernismi iudicia ac vestigia tam in libris quam in magisteriis pervestigant vigilanter; pro cleri iuventæque incolumitate, prudenter sed prompte et efficaciter præscribant.—Vocum novitatem caveant

(1) Litt. Enc. «*Novilissima Gallorum*», 10 febr. 1884.

(2) Act. Consess. Epp. Umbriae, Novembri 1849, tit. II, art. 6.

meminerintque Leonis XIII monita (1): *Probari non posse in catholicorum scriptis eam docendi rationem quae, pravae novitati studens, pietatem fidelium ridere videatur loquaturque novum christianae vitae ordinem, novas Ecclesiae praeceptiones, nova moderni animi desideria, novam christianam humanitatem, aliaque id genus multa.* Hæc in libris prælectionibusque ne patiantur.—

Libros ne negligant, in quibus piæ cuiusque loci traditiones aut sacræ Reliquiæ tractantur. Neu sinant eiusmodi quæstiones agitari in ephemeridibus vel in commentariis fovendæ pietati destinatis, nec verbis ludibrium aut despectum sapientibus, nec stabilibus sententiis, præsertim, ut fere accidit, si quæ affirmantur probabilitatis fines non excedunt vel præiudicatis nituntur opinionibus.— De sacris Reliquiis hæc teneantur. Si Episcopi, qui uni in hac re possunt, certo norint Reliquiam esse subditiciam, fidelium cultu removeant. Si Reliquiæ cuiuspiam auctoritates, ob civiles forte perturbationes vel alio quovis casu, interierint; ne publice ea proponatur nisi rite ab Episcopo recognita. Præscriptionis argumentum vel fundatæ præsumptionis tunc tantum valebit, si cultus antiquitate commendetur; nimirum pro decreto, anno MDCCCXCVI a sacro Consilio indulgentiis sacrisque Reliquiis cognoscendis edito; quo edicitur: *Reliquias antiquas conservandas esse in ea venerationi in qua hactenus fuerunt nisi in casu particulari certa adsint argumenta eas falsas vel sopposititas esse.*— Quum autem de piis traditionibus iudicium fuerit, illud meminisse oportet: Ecclesiam tanta in hac re uti prudentia, ut traditiones eiusmodi ne scripto narrari permittat nisi cautione multa adhibita præmissaque declaratione ab urbano VIII sancita; quod etsi rite fiat, non tamen facti veritatem

(1) Instruct. S. C. NN, EE, EE, 27 ian. 1902,

adserit, sed, nisi humana ad credendum argumenta desint, credi modo non prohibet. Sic plane sacrum Consilium legitimis ritibus tuendis, abhinc annis xxx, edicebat (2); *Eiusmsdi apparitiones seu revelationes neque damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permissas tamquam pie credendas fide solum humana iuxta traditionem quam ferunt. idonei etiam testimoniis ac monumentis confirmatam.* Hoc qui teneat, metu omni vacabit. Nam Apparitionis cuiusvis religio, prout factum ipsum spectat et *relati va* dicitur, conditionem semper habet implicitam de veritate facti: prout vero *absoluta* est, semper in veri tate nititur, fertur enim in personas ipsas Sanctorum qui honorantur. Similiter de reliquiis affirmandum.—Illud demum Consilio *vigilantiae* demandamus, ut ad socialia instituta itemque ad scripta quævis de re sociali assidue ac diligenter adiiciant oculos ne quid in illis modernismi lateat, sed Romanorum Pontificum præceptionibus respondeat.

VII. Hæc quæ præcepimus ne forte oblivioni dentur volumus et mandamus ut singularum diœcesum Episcopi, anno exacto ab editione præsentium litterarum, postea vero tertio quoque anno, diligenti ac iurata enarratione referant ad Sedem Apostolicam de his quæ hac Nostra Epistola decernuntur, itemque de doctrinis quæ in clero vigent, præsertim autem in Seminariis ceterisque catholicis Institutis iis non exceptis quæ Ordinarii auctoritati non subsunt. Idipsum Moderatoribus generalibus ordinum religiosorum pro suis alumniis iniungimus.

Hæc vobis, Venerabiles Fratres, scribenda duximus ad salutem omni credenti. Adversarii vero Ecclesiæ his certe abutentur ut veterem calumniam refricent, qua sapientiæ atque humanitatis progressionem infesti tra-

(2) Decr, 2 maii, 1877.

ducimur. His accusationibus, quas christianæ religionis historia perpetuis argumentis refellit, ut novi aliquid opponamus, mens est peculiare Institutum omni ope provehere, in quo, iuvantibus quotquodt sunt inter catholicos sapientiæ fama insignes, quidquid est scientiarum quidquid omne genus eruditionis, catholica veritate duce et magistra, promoveatur. Faxit Deus ut proposita feliciter impleamus, suppetitias ferentibus quicumque Ecclesiam Christi sincero amore amplectuntur. Sed de his alias.—Interea vobis, Venerabiles Fratres, de quorum opera et studio vehementer confidimus, superni luminis copiam toto animo exoramus ut, in tanto animorum discrimine ex gliscentibus undequaue erroribus, quæ vobis agenda sicut videatis, et ad implenda quæ videritis omni vi ac fortitudine incumbatis. Adsit vobis virtute sua Iesus Christus, auctor et consumatur fidei nostræ; adsit prece atque auxilio Virgo Inmaculata, cunctarum hæresum interemprix.—Nos vero, pignus caritatis Nostræ divinique in adversis solatii, Apostolicam Benedictionem vobis, cleris populisque vestris amantissime imperimus.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, die viii Septembris MCMVII, Pontificatus Nostri Anno quinto.

PIVS P. X

Relación de los Sres. Sacerdotes inscritos en la
«Liga Sacerdotal Eucarística.»

(CONTINUACIÓN)

- D. Juan Manuel Figuera, Coadjutor de Bretocino.
» Emilio Villanueva, Capellán de Villar de los Barrios.
» Victor Carballo, Párroco de Murias de Rechivaldo.
» Narciso Pérez, Párroco de Sacedo.
» Celestino Miguelez, Párroco de Castrillo.
» Felipe Janillo, Coadjutor de Marrubio.
» José Sanromán Villasante, Párroco de Rosinos.
» Antonio Miguel Alonso, Coadjutor de Santiago de la Requejada.
D. Domingo García, Coadjutor de Cervantes.
» Santiago Mayo, Párroco de Trefacio.
» Francisco Centeno Prada, Preceptor de Villarino de Sanabria.
D. Angel Alonso Rodríguez, Pbro. Trefacio.
» Gregorio Centeno, Párroco de Sandín.
» Miguel Alonso Guerra, Párroco de Fresnedo.
» Antonino Abad, Párroco de S. Andrés de Montejos.
» Bernardo Cuenllas, Coadjutor de Cabañas de la Dornilla.
D. Domingo Pérez, Coadjutor de Finolledo.
» Dario Pérez, Párroco de Cubillos.
» Eugenio Alvarez, Ecónomo de Pradilla.
» Eloy Gómez, Párroco de Villaverde de la Abadía.
» José González, Párroco de Dehesas.
» Francisco Montero, Párroco de San Bartolomé de Astorga.
D. Emilio Diaz Bardón, Párroco de Sitrama de Tera.
» Venancio Castrillo, Pbro. Astorga.

- » Andrés Blanco, Regente de Castrotierra.
- » Benito Cordero, Coadjutor del Valle de la Valduerna.
- » Benigno Prieto, Ecónomo de Curillas.
- » Salvador Sanjuan, Coadjutor de Santiagomillas.
- » Antonio Morete, Capellán de la Concepción de Villafranca.
- D. Santiago Mantecón, Párroco de Berlanga.
- » Sergio Ovalle, Párroco de Sabuguido.
- » Eleuterio Turiel, Coadjutor de Pardollan.
- » Antonio Tato, Párroco de Las Ermitas.
- » Emilio Tato, Capellán de Las Ermitas.
- » Eloy Losada, Capellán de Las Ermitas.
- » José López, Capellán de Las Ermitas.
- » Simón Cabello, Párroco de Foncebadón.
- » Ernesto Fernández, Capellán de Las Ermitas.
- » Julián Lobato, Ecónomo de Revellinos.
- » Samuel Diñeiro, Coadjutor de Arborbuena.
- » Salvador Alonso, Regente de Pedroso de Carballeda.
- » Manuel Rodríguez, Párroco de Quintana de Fuseros.
- » Antonio Panizo, Párroco de Igüeña.
- » Benito Arias, Ecónomo de San Justo.
- » Francisco Rozas, Párroco de Robledo de Traviesas.
- » Esteban González, Coadjutor de Villar de Traviesas.
- » José Girón, Regente de Arlanza.
- » Ignacio Alonso, Coadjutor de Tabladillo.
- » Francisco Cordero, Párroco de Santa Colomba.
- » Matías de la Fuente, Ecónomo de Lucillo.
- » Manuel Alonso, Párroco de Piedralbas de la Sierra.
- » Francisco Ferrero, Regente de Antoñán del Valle.
- » Benigno Dominguez, Párroco de Santa Colomba de las Monjas.
- D. Justo Prieto Cachón, Regente de Palaciosmil.
- » José Perfecto González, Párroco de Fisteus.
- » Felipe Jesús Sánchez, Párroco de San Miguel de las Dueñas.

- D. Francisco Domínguez, Coadjutor de la Rúa.
- » Patricio González, Párroco de Corullón.
- » Francisco García, Coadjutor de Corullón.
- » Matías Mayo, Párroco de Villavante.

(Se continuará.)

NECROLOGIA

Han fallecido el Pbro. D. Gregorio Calzón Rubio, párroco de Posada de Omaña.

El Pbro. D. Romualdo de la Huerga, Párroco de Burganes.

Ambos pertenecían á la Asociación de Sufragios y tenían acreditado el cumplimiento de cargas. Hacen los números 126 y 127 de los hermanos difuntos.

R. I. P.